

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק כ"ב

קונטרס 742

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

יודע אם נשאר אחוז אחד שומרי תורה ומצוות ומאמינים כראוי

וכתב בדברי חיים על המועדים בסוף הספר השמטה לפרשת ויקהל שדבר שם הרבה להזהר שלא להתחבר עם הערב רב, וכתב באמצע וז"ל כנראה בעליל שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה בעוונותינו הרבים מערב רב, יעווי"ש שהאריך, והרבה היו תמהים על הדיבורים הללו שיצאו מפה קדוש בדור שהיה מלא תורה ויראה והרבה גדולים וקדושים, וראיתי אחר כך בשער הפסוקים להאר"י ז"ל פרשת ואתחנן שדבר שם הרבה מהערב רב שקבלם משה והיה בזה תקלה, וכתב באמצע דבריו ועתה רוב הדור מהם, והרי שכתב כן גם על דורם של האר"י והרח"ו זלה"ה, ואף שנולדו אצל ישראל, אבל הנשמות הם מערב רב כמו שביאר באור החמה, ומה נאמר ומה נדבר בדור השפל הזה שבדורות הקודמים היו רובא דרובא מישראל שומרי תורה ומצוות כמ"ש בישמח משה פרשת תבוא, ודעת הפני יהושע שהחזקת כשרות שבפוסקים הוא רק חזקה מחמת רוב, יען שרוב ישראל כשרים, אלא שהיה הרבה שלא היה כוונתם לשמים כראוי אף שהיה כמה גדול וקדושים אין מספר, אמנם בדור זה בעוונותינו הרבים שמיעוטא דממיעוטא בתכלית המיעוט, אולי לא נשאר אף אחוז אחד ממספר בני ישראל שיהיו שומרי תורה ומצוות, ואף בין אלה המעטים השומרים תורה ומצוות כהרגילם, אף בהן זעירין אינן שמאמינים בכל הי"ג עיקרים כראוי, וכתות הערב רב מתרבים והולכים, ומבואר בזה הקדוש בראשית שיש חמשה כתוב בערב רב כל אחד גרוע מן חברו, ויש בהם גם עמלקים, והערב רב שבדורנו אין לו דמיון להערב רב שבדורות הקודמים, כי המה בתכלית הגריעות מירידה התחתונה הבאה טרם ביאת המשיח, ומצב דור כזה משפיע גם על המנהיגים הכשרים, וצריכין לרחמי שמים להנצל.

ויזאל משה מאמר שלש שבועות דף ק"ג

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כא.

הרה"ק מציעשינוב זי"ע

ביאור בדברי הזרע קודש על ד"ה הנ"ל אף שרואים בהער רב דברים טובים כמו תורה ודרך ארץ ושלוה, אף על פי כן מוכרחים למאוס בהם, כי הוא זמן בירור – זהו בחירה וניסיון בימים אלו

אמרתני המכסה אני את אשר ראיתי בספרא דבי רבן של ישראל זרע קודש, ובפרט כי חנני ה' להבין מעט בדבריו הקדושים לפי דברי קודש מרן אא"ז הגה"ק בעל דברי חיים בהשמטות בפרשת ויקהל (בדפוס מונקאטש דף ע" ח"ב) הידועים לכל, והנה כך הם דברי הזרע קודש בפרשת תשא דף ס"ט בד"ה בו"ה ויש לומר עוד כי תשא וכו' ומבאר שם עיקר החסרונות באים ממה שעושים לנו הערב רב כמ"ש בזוהר הקדוש דמעיקין לישראל יותר מאומות העולם, והעיקר לחזק עצמו באמונה מאוד כי ישראל ממצרים נאלו רק בזכות האמונה והן גאולה העתידה, וצריך חיזוק באמונה מתמת שרואים דרך רשעים מצלחת, לכן צריך לקבוע האמונה בלבו שבוודאי יתברך במהרה יגלה כבוד מלכותו עלינו וכל הרשעה כולה כעשן תכלה וכו' רק שית' רוצה לברר אותנו ע"ד מי שיש בו חולה מתערובות הדמים בפסולת אזי עושים לו רפואות להכחיש את הגוף ולמעט כל הדמים שלו כדי להפליט ממנו הדמים הרעים ולא ישאר זולתי דם התמצית הנקי מאוד שאי אפשר בשום אופן להתקלקל וכו' ונעשה בריא כאולם, כך על דרך זה אנו צריכים למאוס בתאוות הרעים יעו"ש בלשונו הקדוש, ויש להבין מה שייכות המשל לנמשל, אך על פי דברי הנ"ל מבואר כי גם אם רואים בהם (היינו הערב רב) דברים טובים כמו תורה ומנהג דרך ארץ, ובפרט – ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים –

אלהי"ם את האור, ארבע ויבדל אלהי"ם בין האור, חמש ויקרא אלהי"ם לאור יום, תלת עשר עליו מלגו, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, אחד אחד בתרין שושנים, דא יהו"ה, עליה אתמר (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד, ואיהו עמודא (דף עא ע"ב) דאמצעיתא הרועה בשושנים, וחושבניה אח"ד, שושנה תתאה בה דחילו ואיהו יראה שושנה עלאה רחימו דאהבה, ובה אתמר (שיר ג ה) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ.

אלהי"ם יהי אור, השני - ויהי אור, שלשה - וירא אלהי"ם את האור, ארבעה - ויבדל אלהי"ם בין האור, חמשה - ויקרא אלהי"ם לאור יום. שלשה עשר עלים מבפנים, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, אחד אחד בשתי שושנים, זה יהו"ה, עליו נאמר ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד, והוא העמוד האמצעי, הרועה בשושנים, וחסבונו אח"ד, השושנה המתחזקה, בה פחד והוא יראה, השושנה העליונה אהבת האהבה, ובה נאמר אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ.

במה יתון לאתערא לה בימינא, ואיהי לא רעית בהו, עד דיייתי רעיא מהימנא, דאתמר ביה (בראשית א ב) ורוח אלהי"ם מרחפת, דאיהו רוח דמשית, דאתמר ביה (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה, ברוחא דא ארחת היא חולה ואתסיאת, ובגין דא השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאו"ת או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (שיר ג ה), ואיהו ארח ריח בתרין תפוחין (נ"א ואיהו ריח דתרין תפוחין), דאתמר (ביה) בהו (שם ז ט) וריח אפך כתפוחים, ומאי נינהו תרי סמכי קשוט ואינון תרי רמונים, אגוז דא צדיק גנת אגוז דא שכונתא, ודא איהו דאמר שלמה (שם ו יא) אל גנת אגוז ירדתי.

במה באו להעירה? כימין, והיא לא רוצה בהם, עד שילבא הרועה הנאמן, שנאמר בו ורוח אלהי"ם מרחפת, שהוא רוחו של משית, שנאמר בו ונחה עליו רוח יהו"ה, ברוח זו מריחה אותה חולה ונרפאת, ומשום זה השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאו"ת או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, והוא מריח ריח בשני תפוחים (והוא ריח של שני תפוחים), שנאמר (בו) בהם וריח אפך כתפוחים, ומה הם? שני עמודי אמת, והם שני רמונים, האגוז זה הצדיק, גנת אגוז זו השכינה, וזהו שאמר שלמה אל גנת אגוז ירדתי.

גנת ג' גימטריאות (אדנ"י ביהו"ה), דאינון פרפראות לחכמה, נ' נוטריקון, ת' תמורה, גימטריאות דא אדנ"י יהו"ה, סליק בחשבון אמ"ן, אהי"ה אדנ"י סליק בחושבון פ"ו אלהי"ם, דאיהו פנו"י, מ"ה מ"ם ה"א, מ"ם ה"א בגימטריא אלהי"ם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א בגימטריא מ"ה, ודא איהו עשר ספירות בלימ"ה, ואיהו מעיד על

גנת ג' גימטריאות (אדנ"י ביהו"ה), שהן פרפראות לחכמה, נ' נוטריקון, ת' תמורה, גימטריאות דא אדנ"י יהו"ה, עולה בחשבון אמ"ן, אהי"ה אדנ"י עולה בחשבון שמונים וששה אלהי"ם, שהוא פנו"י, מ"ה - מ"ם ה"א, מ"ם ה"א בגימטריא אלהי"ם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א בגימטריא מ"ה, וזהו עשר ספירות בלימ"ה,

יְהוּדָא קְדִישָׁא, וּבְגִין דָּא מַ"ה אַעֲיִדָךְ. (איכה ב יג).
 דְּבַר אַחַר א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י בְּגִימְטְרִיא
 שְׂכִינָה, פְּגוּוּנָא דָא, א' זְמַנָּא חֲדָא, ב'
 תְּרֵי זְמַנִּין, ג' תְּלַת זְמַנִּין, ד' אַרְבַּעָה זְמַנִּין,
 ה' חֲמֵשׁ זְמַנִּין, ו' שִׁית זְמַנִּין, ז' שְׁבַעָה זְמַנִּין,
 ח' תְּמַנְיָא זְמַנִּין, ט' תְּשַׁעָה זְמַנִּין, י' עֶשֶׂר
 זְמַנִּין, כִּלְהוּ סְלָקִין לְחוּשְׁבֵן שְׂכִינָה. וְרָזָא
 דְּחוּשְׁבֵּנָא, לְקִימָא דְלִית שְׂכִינָה נַחְתָּא פְּחוּת
 מְעַשְׂרָה, וְלֹא סְלָקָא לְמַעְלָה מְעַשְׂרָה.

והוא מעיד על היחוד הקדוש,
 ומשום זה מ"ה אַעֲיִדָךְ.
 דְּבַר אַחַר, א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י
 בְּגִימְטְרִיא שְׂכִינָה, כְּמוֹ זֶה: א'
 פַּעַם אַחַת, ב' פַּעַמִּים, ג' שְׁלֹשׁ
 פַּעַמִּים, ד' אַרְבַּע פַּעַמִּים, ה'
 חֲמֵשׁ פַּעַמִּים, ו' שֵׁשׁ פַּעַמִּים, ז'
 שֶׁבַע פַּעַמִּים, ח' שְׁמוֹנֶה פַּעַמִּים,
 ט' תְּשַׁע פַּעַמִּים, י' עֶשֶׂר פַּעַמִּים,
 כִּלְמַסּוּ עוֹלָיִם לְחֻשְׁבוֹן שְׂכִינָה,
 וְסוּד הַחֻשְׁבוֹן, לְקַמֵּי שְׂאִין שְׂכִינָה
 יוֹרֵדַת פְּחוּת מְעַשְׂרָה, וְלֹא עוֹלָה
 לְמַעְלָה מְעַשְׂרָה.

וְעוֹד, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקוּמו
 שֶׁל עוֹלָם, וְהַמְּלָאכִים לֹא יוֹדְעִים,
 וְשׂוֹאֵלִים אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ
 לְהַעֲרִיצוֹ, וּמַצְאֵנּוּ אוֹתוֹ
 בְּגִימְטְרִיא מְקוֹם נּוֹטְרִיקוֹן כְּמוֹ
 זֶה: י' עֶשֶׂר פַּעַמִּים - מְאָה, ה'
 חֲמֵשׁ פַּעַמִּים - עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ, ו'
 שֵׁשׁ פַּעַמִּים - שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ, ה'
 חֲמֵשׁ פַּעַמִּים - עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ
 בְּגִימְטְרִיא מְקוֹם, וְעֵלְיוֹ אֲמַרוּ
 הַמְּלָאכִים בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה
 מְקוּמוֹ, יֵשׁ אַחֲרֵים
 בְּגִימְטְרִיאֹת שְׂאִין לְהֵם חֻשְׁבוֹן,
 מִשּׁוּם שֶׁהֵם פְּרַפְרָאוֹת לְחַכְמָה
 שְׂאִין לֵה סוּף, הַתְּמוּרוֹת אֵלוֹ
 אֶלְפָא בִּיתוֹת, כְּמוֹ כּוּז"ו
 בְּמוֹכַס"ז כּוּז"ו, שֶׁהֵן תְּמוּרוֹת
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה, וְיֵשׁ
 תְּמוּרוֹת אַחֲרוֹת מִכְּמָה מִינִים.
 אֲמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר: וְהָרִי כְּתוּב אֲנִי
 יְהוָה לֹא שְׁנִיתִי? אֲמַר לוֹ: בְּנִי,
 אוֹי לְבִנֵי הָעוֹלָם שֶׁהֵם אֹטוּמֵי לֵב,
 שְׁחוּשְׁבִים שִׁיּוּדְעִים וְלֹא יוֹדְעִים,
 וְדָאִי אֲנִי, הִיא הַשְׂכִּינָה. זֶהוּ
 שְׁכּוּב וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אֲף אֲנִי,
 הִיא לֹא מִשְׁתַּנֶּה וְאֵינָה תְּמוּרָה
 מִמֶּנּוּ בְּאַחַר, וְהִיא לֹא מִשְׁתַּנֶּה
 וְלֹא מִסְתַּתֵּר מִמֶּנָּה, אֲבָל אֵל
 הַרְשָׁעִים מִשְׁתַּנֶּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא וּמִסְתַּתֵּר מֵהֶם. זֶהוּ שְׁכּוּב
 אֶסְתִּירָה פְּנֵי מַהֵם אֲרָאָה מַה

וְעוֹד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא אַתְרֵיהּ דְּעֵלְמָא,
 וּמְלָאכִין לֹא יוֹדְעִין וְשׂוֹאֵלִין אֵיךְ מְקוֹם
 כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ וְאֲשַׁפְּחִינֵן לֵיהּ בְּגִימְטְרִיא
 מְקוֹם נּוֹטְרִיקוֹן פְּגוּוּנָא דָא, י' עֶשֶׂר זְמַנִּין
 מְאָה, ה' חֲמֵשׁ זְמַנִּין עֶשְׂרִין וְחֲמֵשׁ, ו' שִׁית
 זְמַנִּין תְּלַתִּין וְשִׁית ה' חֲמֵשׁ זְמַנִּין עֶשְׂרִין
 וְחֲמֵשׁ, בְּגִימְטְרִיא מְקוֹם, וְעֵלְיָהּ אֲמַרוּ
 מְלָאכִיא בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מְקוּמוֹ (יחזקאל ג'
 ב'). אֵיךְ אַחֲרֵינוּ בְּגִימְטְרִיאֹת דְּלִית לֹן חוּשְׁבֵן,
 בְּגִין דְּאֵינוּן פְּרַפְרָאוֹת לְחַכְמָה דְּלִית לֵה סוּף,
 תְּמוּרוֹת אֵלִין אֶלְפָא בִּיתוֹת כְּגוֹן כּוּז"ו
 בְּמוֹכַס"ז כּוּז"ו, דְּאֵינוּן תְּמוּרוֹת (דברים ו'
 ה) יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה, וְאֵיךְ תְּמוּרוֹת
 אַחֲרֵינוּ מִכְּמָה מִינִין.

אֲמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר וְהָא כְּתִיב (מלאכי ג' 1) אֲנִי
 יְהוָה לֹא שְׁנִיתִי, אֲמַר לֵיהּ בְּרִי, וְוִי
 לְבִנֵי עֵלְמָא דְּאֵינוּן אֹטִימִין לְפָא, דְּחֻשְׁבִין
 דְּיִדְעִין וְלֹא יוֹדְעִין, וְדָאִי אֲנִי אֵיךְ שְׂכִינָתָא,
 הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ויקרא כו כא) וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אֲף
 אֲנִי, אֵיךְ לֹא אֲשַׁתְּנִי וְלֹא אֵיךְ תְּמוּרָה מִינָה
 בְּאַחֲרָא, וְאֵיךְ לֹא אֲשַׁתְּנִי וְלֹא אֶסְתַּתֵּר מִינָה,
 אֲבָל לְגַבֵּי חֵיבִיא אֲשַׁתְּנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 וְאֶסְתַּתֵּר מִינְהוּ, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (דברים לב
 1) אֶסְתִּירָה פְּנֵי מַהֵם אֲרָאָה מַה אַחֲרֵיתָם,

אחרייתם, ולמה? בגלל כי דור
תהפוכות המה בנים לא אמונ
בם.

מיד קמו פלהו חבריא דשמעו מלין אלין,
ונשקו ליה על רישיה, ואמרו אלו לא
אתינא לעלמא אלא למשמע דא דיינו, דודאי
קודשא בריה הוא ושכינתיה לא אשתני דא
מן דא, אבל לגבי אחרנין אשתני ואסתתר,
בכמה לבושין, ובכמה פסויין, ובכמה קליפין,
ובגין דא אמר שלמה עליו השלום (שירויא) אל
גנת אגוז ירדתי, דאיהו הוה ידע בקליפין
פלהו, ובגין דא לא שביק אפילו מיני דכשוף
דלא ידע, בגין דיידע (ג"א למנדע) בקליפין. ורעיא
מהימנא איהו תבר פל קליפין, ונפיק מתמן
מוחא דאיהו יהו"ה לארבע סטרי דאגוזא,
(דאינון תהו ובהו וחשך ותהום), ומפרנס מגיה לההיא
חולה דאיהו אדנ"י, דבאלין קליפין די באגוז
דאינון תהו ובהו וחשך ותהום אמר (דברים לב
א) אסתירה פני מהם, ואית שנויין אוחרנין
לטב לכל חד כפום עובדיה. (דף עב ע"א) זמנין
אתגליא לון בדמות אריה, הדא הוא
דכתיב (עמוס ג ח) אריה שאג מי לא ירא, זמנין
בדיוקנא דשור, הדא הוא דכתיב (דברים לג
ט) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו, וזמנין
בדיוקנא דנשר, הדא הוא דכתיב (שם לב
א) כנשר יעיר קנו, וזמנין בדיוקנא דאדם
סבא, כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי
ואנוהו (שמות טו ב), דאיהו הוה אתדמיין לון
בדמות סבא, ואתמר בהו (ג"א ביה) (דברים לב
א) ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור,
אבל לאלין דתליין מגיה ומשכינתיה לא
אשתני לעולם.

ואותן התמורות הן סוד היבום,
שנאמר בה בבימה על הגאלה
ועל התמורה, לקיים פל דבר,
שלף איש נעלו ונתן לרעהו,

ואמאי בגין כי דור תהפוכות המה בנים לא
אמונ בם.

מיד קמו פלהו חבריא דשמעו מלין אלין,
ונשקו ליה על רישיה, ואמרו אלו לא
אתינא לעלמא אלא למשמע דא דיינו, דודאי
קודשא בריה הוא ושכינתיה לא אשתני דא
מן דא, אבל לגבי אחרנין אשתני ואסתתר,
בכמה לבושין, ובכמה פסויין, ובכמה קליפין,
ובגין דא אמר שלמה עליו השלום (שירויא) אל
גנת אגוז ירדתי, דאיהו הוה ידע בקליפין
פלהו, ובגין דא לא שביק אפילו מיני דכשוף
דלא ידע, בגין דיידע (ג"א למנדע) בקליפין. ורעיא
מהימנא איהו תבר פל קליפין, ונפיק מתמן
מוחא דאיהו יהו"ה לארבע סטרי דאגוזא,
(דאינון תהו ובהו וחשך ותהום), ומפרנס מגיה לההיא
חולה דאיהו אדנ"י, דבאלין קליפין די באגוז
דאינון תהו ובהו וחשך ותהום אמר (דברים לב
א) אסתירה פני מהם, ואית שנויין אוחרנין
לטב לכל חד כפום עובדיה. (דף עב ע"א) זמנין
אתגליא לון בדמות אריה, הדא הוא
דכתיב (עמוס ג ח) אריה שאג מי לא ירא, זמנין
בדיוקנא דשור, הדא הוא דכתיב (דברים לג
ט) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו, וזמנין
בדיוקנא דנשר, הדא הוא דכתיב (שם לב
א) כנשר יעיר קנו, וזמנין בדיוקנא דאדם
סבא, כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי
ואנוהו (שמות טו ב), דאיהו הוה אתדמיין לון
בדמות סבא, ואתמר בהו (ג"א ביה) (דברים לב
א) ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור,
אבל לאלין דתליין מגיה ומשכינתיה לא
אשתני לעולם.

ואינון תמורות אינון רזא דיבום, דאתמר בה
ביבמה (רות ד ז) על הגאולה ועל

באותה נעל שנתן לרעהו יש תמורה ושנוי רצון, ושם צריך שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה לקיים כל דבר, הנעל הוא הגוף.

וְלָמָּהּ בַּחֲלִיצַת נֶעֱלַל שְׁנַתָּן לְרַעְהוּ יֵשׁ תְּמוּרָה וְשִׁנוּי? אָמַר זְקֵן אֶחָד: רַבִּי רַבִּי, אֵל תֹּאמַר כֶּן, אֲלֵא לָמָּה חֲלִיצָה בְּנֶעֱלַל? אֲלֵא הִיא הַקְּלִפָּה לְהַסְתֵּר בָּהּ לְהַנְצִיל מִמֶּנּוּ, וְלֹא נֹדַע אֶל הַמְּקַטְרְגִים שְׁלוֹ, וּבַחֲלִיצָה שֶׁל נֶעֱלַל חוֹלֵץ לוֹ י"ה, וּמִשּׁוּם זֶה שֶׁלֶף אִישׁ נֶעֱלַל וְנָתַן לְרַעְהוּ, נֶעֱלַל ו', גֵּן נֶעֱלַל, שֶׁהוּא בֵּן י"ה, לְהַכְנִס בֵּין ו"ה, וְזֶהוּ חוֹלֵץ י"ה.

וּבְמִשָּׁה נֹאמַר שֶׁל נֶעֱלִיף מֵעַל רַגְלֶיךָ, זֶה בְּהַפְּךָ שֶׁל אַחֲרִים, שֶׁלֹּא צָרִיף לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַשְּׂכִינָה עִם קְלִפָּה, וְסוּד הַדְּבָר - כִּי אֵין לְבֹא אֶל שַׁעַר הַמְּלָךְ בְּלִבּוֹשׁ שֵׁק, וְלֵאבוֹת לֹא נִרְאָה אֲלֵא בְּנֶעֱלִים, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב מֵה יָפוּ פְּעָמֶיךָ בְּנֶעֱלִים בַּת נְדִיב, אֲבָל לְמִשָּׁה בְּלִי כְּסוּי כָּלֵל, וְסוּד הַדְּבָר - וְאֶרָא אֶל אֲבָרְהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּא"ל שְׁד"י וְשְׁמִי יְהו"ה לֹא נֹדַעְתִּי לָהֶם, וּבְמִשָּׁה נֹאמַר וְאָמְרוּ ל"י מֵה שְׁמִי מ"ה אוֹמַר אֲלֵיהֶם.

וְעוֹד, לָמָּה צָרִיף חֲלִיצָה בְּנֶעֱלַל בְּאִשָּׁה? מִשּׁוּם שְׁמִי שְׁיִמּוֹת בְּלִי בֵּן, הוּא קָשׁוּר בְּרַגְלֵי לִיכָס, וְסוּד הַדְּבָר - הוּא יְשׁוּפָךְ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשְׁוֹפְנוּ עֲקֹב, וּכְדִי שֶׁלֹּא יָמִית אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא כְּרוּף עַל עֲקֹבוֹ, צָרִיף לְחַלֵּץ לְגַבִּי נֶעֱלַל שֶׁל אִשָּׁה, וְנִפְטָר מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ. וְהַכֵּף עַל אוֹתָהּ טָפָה, שֶׁהִיא י', שֶׁפָּרַחַה מִיַּעֲקֹב לְמִקוּמוֹ, וְיַעֲקֹב בְּגִלְל זֶה קָנָה מִמֶּנּוּ אֶת הַבְּכוֹרָה, לְהַחְזִיר י' לְמִקוּמָה, שֶׁהִיא טָפָה בְּכוֹרָה, שֶׁבָּה חֲטָא אָדָם וּפְרַחַה מִמֶּנּוּ, וְנִשְׁאַר יְחִיד בְּלִי עוֹד,

הַתְּמוּרָה, לְקַיִּים כָּל דְּבָר שֶׁלֶף אִישׁ נֶעֱלַל וְנָתַן לְרַעְהוּ, בְּהִיא נֶעֱלַל דְּנָתַן לְרַעְהוּ אִית תְּמוּרָה, וְשִׁנוּי רִצּוֹן, וְתִמְן צָרִיף שְׁנוּי מְקוֹם וְשִׁנוּי הַשֵּׁם וְשִׁנוּי מַעֲשֵׂה לְקַיִּים כָּל דְּבָר, נֶעֱלַל אִיהוּ גּוּפֵא. וְאָמַרִי בַּחֲלִיצַת נֶעֱלַל דְּנָתַן לְרַעְהוּ אִית תְּמוּרָה וְשִׁנוּי, אָמַר סְבָא חֲדָא, רַבִּי רַבִּי, לֹא תִימָא הָכִי, אֲלֵא אָמַרִי חֲלִיצָה בְּנֶעֱלַל, אֲלֵא אִיהוּ קְלִיפָה לְאַתְּמַרָא בָּהּ לְאַשְׁתַּזְבָּא מִנִּיהּ, וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע לְגַבִּי מִמְּקַטְרְגִין דִּילִיָּה, וּבַחֲלִיצָה דְּנֶעֱלַל חוֹלֵץ לִיה י"ה, וּבְגִין דָּא שֶׁלֶף אִישׁ נֶעֱלַל וְנָתַן לְרַעְהוּ, נֶעֱלַל ו', גֵּן נֶעֱלַל, דָּאִיהוּ בֵּן י"ה, לְאַעְלָא בֵּין ו"ה, וְדָא אִיהוּ חוֹלֵץ י"ה.

וּבְמִשָּׁה אֲתַמַּר בִּיה (שְׁמוֹת ג' ה) שֶׁל נֶעֱלִיף מֵעַל רַגְלֶיךָ, דָּא בְּהַפּוּכָא דְאַחֲרִינִין, דְּלֹא צָרִיף לְאַתְחַזֵּיא קָדָם שְׂכִינְתָא בְּקְלִיפָּה, וְרִזָּא דְמָלָה כִּי אֵין לְבֹא אֶל שַׁעַר הַמְּלָךְ בְּלִבּוֹשׁ שֵׁק (אֶסְתֵּר ד' ב), וּלְגַבִּי אֲבָהֵן לֹא אֲתַחַזֵּיא אֲלֵא בְּנֶעֱלִים, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (שִׁיר ד' ב) מֵה יָפוּ פְּעָמֶיךָ בְּנֶעֱלִים בַּת נְדִיב, אֲבָל לְגַבִּי מִשָּׁה בְּלֹא כְּסוּיָא כָּלֵל, וְרִזָּא דְמָלָה וְאֶרָא אֶל אֲבָרְהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּא"ל שְׁד"י, וְשְׁמִי יְהו"ה לֹא נֹדַעְתִּי לָהֶם (שְׁמוֹת ו' א), וּמִשָּׁה אֲתַמַּר בִּיה (שם ג' יג) וְאָמְרוּ ל"י מ"ה שְׁמִי מ"ה אוֹמַר אֲלֵיהֶם.

וְעוֹד אָמַרִי צָרִיף חֲלִיצָה בְּנֶעֱלַל בְּאִשָּׁה, בְּגִין דְּמֵאֵן דִּימּוֹת בְּלֹא בַר אִיהוּ קָשִׁיר בְּרַגְלֵיהָ דִּיכָס, וְרִזָּא דְמָלָה הוּא יְשׁוּפָךְ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשְׁוֹפְנוּ עֲקֹב (בְּרֵאשִׁית ג' יד), וּבְגִין דְּלֹא יָמִית לִיה חוּיָא דָּאִיהוּ כְּרוּף עַל עֲקֹבוֹ, צָרִיף לְחַלּוֹץ לְגַבִּי נֶעֱלַל דְּאַתְתָּא, וְאַתְפַּטֵּר הֵהוּא חוּיָא מִנִּיהּ. וְכִדָּא עַל הֵהוּא טָפָה דָּאִיהוּ י' דְּפָרַח מִן יַעֲקֹב לְאַתְרֵיהּ, וְיַעֲקֹב בְּגִין דָּא קָנָה מִנִּיהּ בְּכוֹרָתָא, לְאַחַזְרָא י' לְאַתְרֵיהּ, דָּאִיהוּ טָפָה בּוּכְרָא, דְּבָה חָאב אָדָם, וּפְרַח מִנִּיהּ וְאַשְׁתַּאֲר

יחיד בלא עזר, ובגין דא אמר (תהלים מט ו) למה
אירא בימי רע עון עקבי יסובני, ובגין דא
אייתי ליה קודשא בריך הוא תלת זמנין לאדם
קדמאה בגלגולא, הדא הוא דכתיב (איוב לג
כט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם
גבר, ודא איהו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי
מעשה.

וער ההיא טפה אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו
פעמיך בנעלים בת נדיב, ואתדבבת
ביעקב, ואפיקת מניה י"ב שבטין, הדא הוא
דכתיב (תהלים קכב ד) שבטי י"ה עדות לישראל,
דאתמר ביה אדם ישראל, ובההוא זמנא רוח
יעקב מה דאביד דאיהו י' מיעקב, הדא הוא
דכתיב (בראשית לב כט) לא יעקב יאמר עוד שמך
פי אם ישראל.

באברהם שזיב מסם המות, חובא דאדם,
גיהנם, נחש, אשת זנונים דאתמר
ביה (שמות כ יד) לא תנאף. ביצחק שזיב מאל אחר
דאתמר ביה (שם יג) לא תרצה. ביעקב אשפח
אתר לזנא (ג"א לנקהא) בנוי, ודא שנוי מקום,
ולית חד מניהו דלא אתפליל בתלתא, לקיימא
הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם
גבר (איוב לג כט).

קם סבא ואמר רבי רבי במאי אוקימתא סוד
יבום וחליצה, דהא ברירא דמלה
שמענא, אמר ליה מה דשמעת אימא, אמר
ודאי ברזא דיבום אשפח אתרא ההיא נשמתא
ערטילאה, הדא הוא דכתיב (תהלים פד ד) גם
צפור מצאה בית, ודא נפש דאתיא בגלגול
זמנא קדמאה, ודרור קן לה (שם), דא רוחא
דאתיא בגלגולא זמנא תניינא, אשר שתה
אפרוחיה (שם), דא נשמתא דאתיא בגלגולא זמנא תליתאה, ומינה נפקין

ומשום זה אמר למה אירא בימי
רע עון עקבי יסובני, ומשום זה
הביא הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון שלש פעמים בגלגול.
זהו שכתוב הן כל אלה יפעל אל
פעמים שלוש עם גבר, וזהו שנוי
מקום ושנוי השם ושנוי מעשה.
וער אותה טפה נאמר בה מה יפו
פעמיך בנעלים בת נדיב, ונדבקה
ביעקב, והוציאה ממנו שנים
עשר שבטים. זהו שכתוב שבטי
י"ה עדות לישראל, שנאמר בו
אדם ישראל, וכאותו זמן הרויח
יעקב מה שאבד, שהוא י'
מיעקב. זהו שכתוב לא יעקב
יאמר עוד שמך פי אם ישראל.
באברהם הציל מסם מות, חטאו
של אדם, גיהנם, נחש, אשת
זנונים שנאמר בה לא תנאף.
ביצחק הציל מאל אחר שנאמר
בו לא תרצה. ביעקב מצא מקום
להיניק (לנקות) בניו, וזה שנוי
מקום, ואין אחד מהם שלא נכלל
בשלשה, לקים הן כל אלה יפעל
אל פעמים שלוש עם גבר.

קם זקן ואמר: רבי רבי, במה
הקימות הסוד של יבום וחליצה,
שהרי ברור הדבר שמעת? אמר
לו: מה ששמעת אמר. אמר:
ודאי בסוד היבום מצאה מקום
אותה נשמה ערטילאית, זהו
שכתוב גם צפור מצאה בית, וזו
הנפש שבאה בגלגול פעם
ראשונה, ודרור קן לה - זו רוח
שבאה בגלגול פעם שנייה, אשר
שתה אפרוחיה - זו נשמה שבאה
בגלגול פעם שלישית, וממנה
יוצאים אפרוחים שהם בנים,
ובסוד היבום כל השלש יורדים
בבת אחת, זהו שכתוב אם ישם
אליו לבו, רוחו ונשמתו אליו

דא נשמתא דאתיא בגלגולא זמנא תליתאה, ומינה נפקין

אֶפְרוּחֵיךָ דַּאיִנוּן בְּנִין, וּבְרָזָא דִּיבּוּס כְּלֵהוּ תְּלַת
 נְחִתִּין בְּבַת אַחַת, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (אייב לו
 ט) אִם יִשִּׁים אֱלֹוֹ לְבוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ (דף עב
 ע"ב) אֱלֹוֹ יֵאָסוּף, לְבוֹ דְתַמָּן נַפְשֵׁי, רוּחַ בְּכַנְפֵי
 יִרְאֶה, נִשְׁמָתָא בְּמוּחָא, וְכְלֵהוּ חַד בְּקִשׁוּרָא
 חֲדָא, אֲבָל חֲלִיצָה אִיהִי שׁוֹבַת הֵיא נִשְׁמָתָא
 וְרוּחָא וְנַפְשָׁא דַּאיִנוּן קְטִירִין בְּתַלְתָּ קִשׁוּרִין
 דְּחֻוּיָא, וְרָזָא דְמַלְהָ נַפְשָׁנוּ כְּצַפּוֹר נְמַלְטָה מִפַּח
 יוֹקָשִׁים הַפַּח נִשְׁבֵּר וְאַנְחָנוּ נְמַלְטָנוּ (תהלים קכד
 ט), קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּדִי לְנִשְׁקָא לֵיה, פֶּרַח מִיַּד
 וְלֹא אֶתְחַזִּי.

(תקון כ"ז גרסם בהקדמה כי שם ביתו).

תקונא עשרין ותמניא

בְּרֵאשִׁית בִּיה תְּלַת פְּקוּדִין, חַד יִרְאֵת יְהו"ה
 כְּגוֹוָנָא דָא בְּרֵאשִׁית יִרְ"א בְּש"ת
 וְהָא אוּקְמוּהוּ, תְּנִינָא בְּרִית כְּגוֹוָנָא דָא
 בְּרֵאשִׁית בְּרִית א"ש, תְּלִיתָאָה שְׁבַת כְּגוֹוָנָא
 דָא שְׁבַת יִרְ"א.

פְּקוּדָא קְדָמָא יִרְאֵת יְהו"ה, עֲלִיהָ
 אֲתַמַּר (ישעיה לג ו) יִרְאֵת יְהו"ה הִיא
 אוּצְרוּ, וְעוּד אֲתַמַּר בָּהּ (משלי א ט) יִרְאֵת יְהו"ה
 רֵאשִׁית דְּעַת, רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת
 יְהו"ה (תהלים קיא ט), וּבּוֹדָאי מֵאֵן דְּלִית בִּיה דְּחִילוּ
 דְּאִיהוּ אוּצַר, לִית תַּמָּן חֲכָמָה, אוּצְרָא דְּהָאִי
 חֲכָמָה אִיהִי ב', וּבְתַקּוּנָא אַחְרָא בְּרֵאשִׁית ב'
 רֵאשִׁית, נְקוּדָה בְּהִכְלִיָּה, עֲלִיהָ אֲתַמַּר (שיר ד
 ט) גֵּן נָעוּל אַחוּתִי כְּלָה גֵּל נָעוּל מַעֲיָן חֲתוּם,
 גֵּן אִיהוּ אוּרִייתָא דְּבַכְתָּב, דְּאִיהוּ גֵּן סְדָרִים
 דְּאוּרִייתָא, גֵּל אִיהוּ אוּרִייתָא דְּבַעַל פָּה,
 וְתוּרִיָּהוּ ב' מִבְּרֵאשִׁית, מַעֲיָן חֲתוּם דָא רֵאשִׁית
 נְקוּדָה בְּהִכְלִיָּה.

יָאָסוּף. לְבוֹ שְׁשֵׁם הַנֶּפֶשׁ, הַרוּחַ
 בְּכַנְפֵי רֵאָה, הַנִּשְׁמָה בַּמַּח, וְכֻלָּם
 אֶחָד בְּקִשְׁר אֶחָד, אֲבָל חֲלִיצָה
 מִצִּילָה אוּתָהּ נִשְׁמָה וְרוּחַ וְנַפְשׁ,
 שְׁהִם קִשׁוּרִים בְּשִׁלְשָׁה קִשְׁרִים
 שֶׁל הַנֶּפֶשׁ, וְסוּד הַדְּבָר - נַפְשָׁנוּ
 כְּצַפּוֹר נְמַלְטָה מִפַּח יוֹקָשִׁים הַפַּח
 נִשְׁבֵּר וְאַנְחָנוּ נְמַלְטָנוּ. קָם רַבִּי
 שְׁמַעוֹן פְּדִי לְנִשְׁקָא אוּתוֹ, פֶּרַח מִיַּד
 וְלֹא נִרְאֶה.

תקון עשרים ושמונה

בְּרֵאשִׁית, בּוֹ שְׁלֹשׁ מַצּוֹת,
 הַאֲחַת - יִרְאֵת יְהו"ה כְּמוֹ זֶה:
 בְּרֵאשִׁית יִרְ"א בְּש"ת, וְהַרִי
 פְּרִשׁוּהוּ. הַשְּׁנִיָּה - בְּרִית כְּמוֹ זֶה:
 בְּרֵאשִׁית בְּרִית א"ש. שְׁלִישִׁית
 - שְׁבַת כְּמוֹ זֶה: שְׁבַת יִרְ"א.
 מַצּוּחַ רֵאשׁוּנָה יִרְאֵת יְהו"ה,
 עֲלִיהָ נֵאמַר יִרְאֵת יְהו"ה הִיא
 אוּצְרוּ, וְעוּד נֵאמַר בָּהּ יִרְאֵת
 יְהו"ה רֵאשִׁית דְּעַת, רֵאשִׁית
 חֲכָמָה יִרְאֵת יְהו"ה, וּבּוֹדָאי מִי
 שְׁאִין בּוֹ יִרְאֶה, שְׁהִיא אוּצַר, אִין
 שְׁם חֲכָמָה. הַאוּצַר שֶׁל חֲכָמָה
 הַזֶּה הִיא ב'. וּבְתַקּוּן אַחַר,
 בְּרֵאשִׁית ב' רֵאשִׁית, נְקוּדָה
 בְּהִכְלוּ, עֲלִיהָ נֵאמַר גֵּן נָעוּל
 אַחוּתִי כְּלָה גֵּל נָעוּל מַעֲיָן חֲתוּם,
 גֵּן הוּא תוּרָה שְׁבַכְתָּב, שְׁהוּא
 גֵּן סְדָרִים שֶׁל הַתוּרָה, גֵּל הוּא
 תוּרָה שְׁבַעַל פֶּה, וְשְׁנֵיהֶם ב'
 מִבְּרֵאשִׁית, מַעֲיָן חֲתוּם זֶה רֵאשִׁית
 נְקוּדָה בְּהִכְלוּ.

וּבְמָה הוּא חֲתוּם? בָּאוֹת ו',
 וְנַעֲשִׂית ב' עִם חֲתִימָה שֶׁל ו'
 ס, מֵה שְׁהִיָּה ב' נַעֲשִׂתָה ס, יִין
 סְתוּם וְחֲתוּם, יִינָה שֶׁל תוּרָה
 סְתוּם וְחֲתוּם שְׁלֹא יִכְנֵס נְכִיר
 לְשֵׁם, זֶה יִין הַמְּשֻׁמֵר בְּעִנְבֵי

וּבְמָאֵ אִיהוּ חֲתוּם, בָּאוֹת ו', וְאֶתְעַבִּידַת ב' עִם חֲתִימוֹ דו', ס, מֵה דְּהוּה
 ב' אֶתְעַבִּידַת ס, יִין סְתוּם וְחֲתוּם, יִינָא דְּאוּרִייתָא סְתִים וְחֲתִים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לִימוּד
זוֹהַר
הַיּוֹמִי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָה

לִימוּד
זוֹהַר
הַיּוֹמִי

שְׁבַט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵד

לִימוּד
זוֹהַר
הַיּוֹמִי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָג

לִימוּד
זוֹהַר
הַיּוֹמִי

כֶּסֶלּוֹ

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵב

לִימוּד
זוֹהַר
הַיּוֹמִי

הַשָּׁן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהָר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר

דָא
יִפְקֹז
מִן
גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי

בּוֹ יִבְאֵר
גּוֹדֵל
הַחַיִּיב
לְלַמֵּד
וּלְלַמְדָּה
הַזֹּהָר
הַקְדוּשָׁה
שֶׁחַיִּבֵר
הַתְּנַא
הַתְּלוּקִי
רַבִּי
שִׁמְעוֹן
בְּרִי יִחְזִיא
זִיעָא

מעלתה
טרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי